

i kdyby byl vyrovnací komisař skutečně nařídil odklad dražby na dobu 60 dní písemně vydaným usnesením a kdyby je byl dodal exekučnímu soudu, nebyl by tu žádný z důvodů v § 184 ex. ř. výčetmo uvedených pro odpor proti udělení příklepu, kdyby dražba přes to byla provedena. Dražba provedená přes takový odklad by nebyla ani zmatečná, ani nicotná, a nemohl by také býti v tom případě příklep z úřadu zrušen. Jinak by se ovšem věc měla, kdyby byl prvý soud dražbu provedl přes to, že by ze spisů bylo zjevné, že jsou tu splněny předpoklady pro zákaz vymáhání podle § 21, odst. 1, vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. (ve znění vlád. nař. č. 259/1936 Sb. z. a n. a vlád. nař. č. 13/1937 Sb. z. a n.). Tomu však v souzeném případě tak není. Ani z rekursu povinné proti usnesení soudu první stolice, ani z exekučních spisů neplyne nic, co by opravňovalo ke kladnému úsudku v tom směru. Ba ani dovolací rekurs neuvádí nic, co by takový závěr skutkově odůvodňovalo. Názor zastávaný v dovolacím rekursu, že prý § 21 uvedeného vlád. nař. »nařizuje, že dražby na majetek zemědělců po dobu vyhlášení vyrovnacího řízení nesmí býti provedeny«, jest v rozporu s obsahem řečeného předpisu, jenž zakazuje sice vymáhání pohledávek zajištěných zástavním právem zapsaným ve veřejných knihách na nemovitostech zemědělského podniku, ale jen za určitých předpokladů, jež v tomto případě ani nebyly tvrzeny. Rekursní soud tedy nepochybil, odmítl-li rekurs povinné jako nepřipustný.

Čís. 16122.

Podle § 86 poplat. zák. č. 50/1850 ř. z. jest právně neúčinná jen listina zřízená za účelem zkrácení poplatků, nikoli však i smlouva, jež jest základem této listiny.

(Rozh. ze dne 20. května 1937, Rv II 537/35.)

Proti žalobě na zaplacení částky 3.000 Kč, již se žalující banka domáhá jako nedoplatku tržové ceny za pozemek prodaný Josefem a Antonínem M. zůstavitelce Alžbětě H., namítly žalované dědičky mimo jiné též to, že jest ujednání o kupní ceně podle § 86 poplat. zákona č. 50/1850 ř. z. nicotné, neboť v písemné kupní smlouvě byla uvedena jako kupní cena pozemku částka 2.000 Kč, ač ve skutečnosti byla smluvena cena 6.000 Kč. Soud první stolice uznal podle žaloby. D o v o l a c í s o u d co do jistiny potvrdil rozsudek soudu první stolice.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž jde, v

d ů v o d e c h:

Dovolací soud schvaluje právní názor odvolacího soudu, že podle § 86 poplatkového zákona ze dne 9. února 1850, č. 50 ř. z. jest právně neúčinná pouze listina zřízená za účelem zkrácení poplatků, nikoli však i smlouva, jež jest základem řečené listiny. Otázka, zdali a v ja-

kém rozsahu je smlouva přes trestnost porušení poplatkových norem platná či neplatná, byla ustanovením § 86 popl. zák. rozřešena tak, že pouze z listiny nevzniknou práva a závazky, aniž byla stanovena i neúčinnost toho, co smluvci skutečně ujednali. Tu platí naopak zásada v § 916 obč. zák. vyslovená. Že by se kupní smlouva ústně dojednaná přičila nějakému zákonnému zákazu anebo dobrým mravům (§ 879 obč. zák.), nelze vážně tvrditi.

Čís. 16123.

I. Ve sporu o plnění z pojistné smlouvy lze uplatňovati neúčinnost rozhodčího výroku též námitkou, pro niž neplatí lhůty předepsané v § 596, odst. 2, c. ř. s. stran žaloby na zrušení rozhodčího výroku.

II. Dovolují-li to všeobecné pojistné podmínky, mohou se rozhodci dohodnouti o výši škody, a nelze jejich výrok z toho důvodu prohlásiti za neúčinný.

III. Pravoplatný rozhodčí výrok o výši škody může býti základem při stanovení výše žalobního nároku soudem.

(Rozh. ze dne 20. května 1937, Rv II 773/35.)

Srv. rozh. č. 11350 Sb. n. s.

Žalobce byl u žalované pojišťovny pojištěn proti škodám způsobeným vloupáním. Když bylo žalobci dne 23. dubna 1933 odcizeno zboží krádeží provedené vloupáním, bylo o likvidaci škody rozhodováno rozhodčím soudem a v něm zjištěna rozhodčím výrokem výše škody částkou 14.670 Kč. Žalovaná však přesto odmítla vyplatiti žalobci přiznanou náhradu. Proti žalobě na zaplacení uvedené částky namítla žalovaná pojišťovna mimo jiné námitky, o něž tu nejde, že rozhodci učinili o výši škody jen dohodu, určivše výši škody »cestou smíru«, nedbajíce pravidel pro rozhodčí řízení, a že podle dohody se žalobcem nebyla žalovaná omezena ve svém právu rozhodnouti o povinnosti k náhradě. Soud první stolice vyhověl žalobě. Odvolací soud, vyhověv zčásti odvolání co do úroků, potvrdil jinak rozsudek prvního soudu a uvedl v otázce, o níž jde, v důvodech: Co se týká výše náhrady žalobci příslušící, sdílí odvolací soud názor prvního soudu, že v tom směru jest pro strany závazný rozhodčí výrok. Žádná ze stran netvrdila, že by byla ve smyslu §§ 595 a násl. c. ř. s. žalovala na zrušení rozhodčího výroku, a je proto výrok ten pro obě strany závazný tak, jako pravoplatný soudní rozsudek (§ 594 c. ř. s.). Je proto nezávažné, jak rozhodci postupovali, zda se řídili zcela podle daného jim příkazu či nikoli, a jakým postupem škodu zjistili uvedenou částkou. Netřeba se tu zabývatí otázkou, zda a podle čeho bylo možno stanovití výši škody. Neúčinnost či neplatnost rozhodčího výroku nelze uplatnití námitkou v souzeném sporu, a není proto řízení prvního soudu vadné a neúplné, když se soud ten nezabýval námitkami žalované, že výrok